AĞLAYAN KÜTÜK

İÇİNDEKİLER

ANNE GEYİK

Avcı çok keyifliydi. Bir tek ok bile atmasına gerek kalmadan çok güzel bir geyik yakalamıştı. Yayını omzuna astı. Geyiği tuzaktan çıkardı. Heybesinden çıkardığı iple hayvanın ayaklarını bir güzel bağladı.

Geyik korku içindeydi. Yattığı yerden sık sık başını kaldırıp avcıya bakmaya çalışıyordu. Alabildiğine açılmış gözlerinde insanın yüreğini yakan bir ifade vardı. Sanki avcıya bir şey söylemek ister gibi yalvarırcasına bakıyordu. Fakat avcı onun bu hâlini fark etmemişti bile. Evine elleri dolu bir şekilde dönüyor olmanın verdiği mutluluğu yaşıyordu o an.

Geyiğin ayağını bağlayan ipleri bir kez daha yokladı. Onun kaçamayacak kadar sıkı bağlandığına emin olduktan sonra etrafına bakındı. Az ilerideki

ağaca doğru yürüdü. Uzanıp yemyeşil ve koyu yapraklı bir dalı kopardı. Elindeki dalı geyiğin önüne bıraktı.

– Çok yoruldum. Biraz dinleneyim. Sonra kalkar, eve dönerim, deyip yayını, kılıcını çıkarıp bir kenara koydu. Kolunu bir yastık gibi kullanarak yattı. Çok geçmeden uykuya dalmıştı.

Geyik önüne konan dala bakmadı bile. Derin ve hızlı hızlı soluyarak sağa sola bakınmaya devam etti.

Bu sırada Peygamber Efendimiz kırda gezintiye çıkmıştı. Etrafında gördüğü güzellikleri seyrederek Yüce Mevla'yı düşünüyordu. Uzaktan uzağa bir ses duydu:

– Ya Resûlûllah! Ya Resûlûllah!

Peygamber Efendimiz hemen sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Çok geçmeden avcı ile geyiği gördü. Biri yerde ayakları bağlı yatıyor, diğeri uyuyordu. Efendimizin gelişini fark eden geyik başını kaldırıp:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Şu gördüğün avcı beni yakaladı. Kesip yiyecek. Fakat benim yavrularım var. Çok küçükler. Henüz hiçbiri memeden kesilmedi. Ne olur beni çöz de gidip onları doyurayım.

Peygamberimiz kendisini kimin çağırdığını anlamıştı. Sakin bir şekilde geyiğe yaklaştı. Başucuna çömeldi. Şefkatle baktı gözlerine. Sonra sevgi dolu bakışlarını avcıya çevirdi. O her şeyden habersiz, mışıl mışıl uyuyordu. Geyik avcının hakkıydı artık. Üstelik bu işi zevk için yapmıyordu avcı. Çocuklarını ancak avladıkları hayvanlarla doyuruyordu. Eğer geyiği salıverirse avcı üzülmez miydi? Rahmet Peygamberi ayakları bağlı geyiğe döndü. Onun yaşlı gözlerini süzdü bir süre ve:

– Seni çözersem geri dönecek misin, diye sordu.

Geyiğin gözleri ümit ve heyecanla açıldı:

– Sana söz veriyorum, yavrularımı son kez emzirip geri döneceğim!

Peygamber Efendimiz usulca çözdü ipleri. Geyik bir hamlede ayağa kalktı. Şöyle bir silkinip kendini toparladıktan sonra bir ok gibi fırladı. Kısa süre içinde gözden kayboldu.

Efendimiz oturup geyiğin dönmesini bekledi. Bu sırada yine Rabbini ve kâinatın güzelliklerini düşünüyordu. Avcı ise uykudaydı.

Aradan epeyce bir vakit geçmişti. Avcı uyanmak üzereyken geyik göründü. Koştura koştura geldiği boynundaki terden anlaşılıyordu. Sevgili

Peygamberimizin yanına yaklaştı. Dizlerini kırdı ve usulca yere uzandı. Peygamber Efendimiz onun ayaklarını yeniden bağladı.

Avcı uyanmıştı. Peygamber Efendimizi görünce hemen ayağa fırladı. Üstünü başını düzeltirken Efendimize saygı dolu bir sesle:

– Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü, hoş geldiniz, dedi. Benden bir isteğiniz mi var?

Peygamber Efendimiz yerde yatmakta olan geyiği göstererek:

– Şu hayvancağızı serbest bırakır mısın? Onun henüz emzirdiği yavruları var.

Avcı hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

– Sen nasıl istiyorsan öyle olsun ya Resûlûllah. İste, canımı dahi uğrunda feda edeyim. Bir geyiğin sözü mü olur!

Dediği gibi de yaptı. Hemen geyiğin ayaklarını çözdü. Geyik serbest kaldığını anlayınca ayağa kalktı. Bir iki silkindikten sonra fırladı. Yavrularına gidiyordu. Peygamber Efendimiz ve avcı, onu gözden kayboluncaya dek izlediler.

* * *

ZAFER MÜJDESİ

Mekke'de Peygamber Efendimize peygamberlik görevi verilişinin beşinci yılı yaşanıyordu. Müslümanlar inançlarından dolayı müşriklerce sürekli aşağılanmaya çalışılıyordu.

Bu sırada Rumlarla İranlılar savaşa tutuşmuştu. O zamanın en büyük iki devleti birbiriyle kıyasıya savaşıyordu.

Müşrikler kendileri gibi putperest olan İranlıların galip gelmesini istiyorlardı. Sokaklarda bu düşüncelerini sık sık dile getiriyor, bir Müslümana rastladıklarında ona şöyle diyorlardı:

– İranlılar da bizim gibiler. Biz nasıl taştan, tahtadan ilâhlara tapıyorsak, onlar da ateşe tapıyorlar.

Fakat Rumlar size benziyor. Onlar da sizin gibi Allah'a inanıyorlar. Göreceksiniz, ateşe tapanlar galip gelecek!

Müslümanlar sırf bu yüzden Rumların, İranlıları yenmesini istiyordu.

Fakat İranlılar, Rumları darmadağın etti. Müslümanlar bu duruma üzüldüler. Öte yandan müşrikler bayram ediyorlardı. Kendileri gibi putperest olan İranlıların galibiyetiyle daha azdılar. Müslümanlara:

– Biz dememiş miydik, diye takılmaya başladılar. İşte dediğimiz çıktı. Allah'a inanan Hıristiyanlar yenildi. İranlılar galip geldi. Bizim kardeşlerimiz sizin kardeşlerinizi tepeledi. Sizinle savaşsak biz de sizi tepeleriz!

Onlar bu tür sözleri söylemeye devam ederken Peygamber Efendimiz Yüce Rabbimizin gönderdiği âyetleri herkese ilân ediyordu:

"Elif lâm mîm. Rumlar yenildi. Arapların bulunduğu bölgeye en yakın bir yerde onlar, birkaç yıl içinde mutlaka galip gelecekler. Onların bu yenilgilerinden önce de sonra da emir Allah'ındır. O gün mü'minler Allah'ın yardımıyla sevineceklerdir. Allah, dilediğine yardım edip onu galip kılar. O çok güçlüdür, çok da merhametlidir." (Rum sûresi, 1-5. âyetler)

Bu âyetleri duyan müşrikler işi iyice azıttılar. Çünkü Efendimiz, yenilen Rumların kısa süre sonra

toparlanıp İranlılar'ı yeneceğini ilân ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Çünkü Rumlar perişan hâldeydiler. Öyle ki İran hükümdarı Kisra, Rum hükümdarından dinini bırakıp ateşe tapmasını istiyordu. Rumların durumu o kadar ağırdı yani.

Âyetlerde verilen haberin gerçekleşeceğinden Müslümanların hiç şüphesi yoktu. Onlar Allah'a ve Peygamberimize inanıyorlardı.

Hazreti Ebubekir hemen müşriklerin yanına gitti. Kendisine alay edercesine bakan müşriklere:

– Allah, sizin gözlerinizi güldürmeyecek, dedi. Çünkü bizim Peygamberimiz haber verdi. Yemin ederim ki, Rumlar ateşperest İranlıları birkaç yıl içinde mutlaka yenecektir!

Müşrikler kahkahalar atarak karşılık verdiler. Onların bu tavrı Hazreti Ebubekir'i hiç etkilemedi. O, Kur'ân'da verilen haberin mutlaka gerçekleşeceğine gönülden inanıyordu. Bu yüzden Hazreti Ebubekir'e Sıddîk ünvanı verilmemiş miydi?

Hazreti Ebubekir'in kendinden emin sözleri karşısında müşriklerden biri öne çıktı. Bu Übeyy isminde biriydi. Kaşlarını çatarak haykırdı:

– Yalan söylüyorsun! Ne zaman olacak bu? Haydi bana bir süre ver. Bahse girelim seninle! Var mısın?

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden bahsi kabul etti. Üç yıllığına anlaştılar. Eğer Rumlar üç yılda toparlanıp İranlıları yenerse Übeyy on deve verecekti. Aksi olursa Hazreti Ebubekir, Übeyy'e on deve verecekti.

Hazreti Ebubekir, Peygamberimizin yanına gitti. Durumu ona haber verdi. Peygamber Efendimiz:

– Süreyi uzat; develeri artır, dedi. Çünkü Allah'ın buyurduğu ve verdiği haber olan "birkaç yıl" üçten dokuza kadar anlamına gelmektedir.

Hazreti Ebubekir hemen Übeyy'i buldu. Übeyy küçümseyen bir eda ile:

– Ne o, dedi. Galiba pişman oldun.

Hazreti Ebubekir hemen cevap verdi:

– Hayır! Deve sayısını artırmaya, süreyi de uzatmaya geldim. Dokuz sene içinde Rumlar, İranlılar'ı yenecek. Eğer yenemezlerse sana yüz deve vereceğim. Var mısın?

Übeyy güldü:

– Varım!

Aradan yıllar geçti. Übeyy dokuzuncu yılı göremeden öldü. Ama varisleri iddiayı devam ettirdiler.

Nihayet Rumlarla İranlılar yeniden savaşa tutuştular. Sonuç, Allah'ın Kur'ân'da haber verdiği gibi oldu. Bu defa Rumlar İranlıları perişan etti.

Müslümanlar o sırada seviniyorlardı. Ama sevinçlerinin asıl sebebi Rumların galibiyeti değildi. Çünkü onlar da Bedir Savaşı'nı kazanmışlar, müşrikleri mağlup etmişlerdi. Allah'ın dediği olmuş, müminler Allah'ın yardımıyla galip gelmişlerdi. Bu apaçık bir mucizeydi.

Hazreti Ebubekir hemen Übeyy'in vârislerini buldu. İddiayı hatırlattı. Vârisler yüz deveyi verdiler.

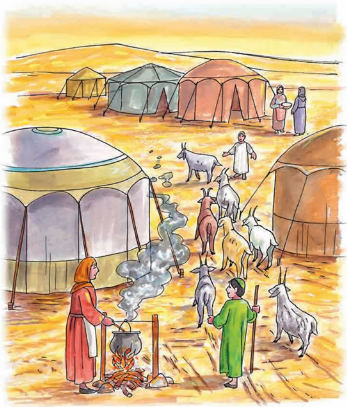
Hazreti Ebubekir develeri aldı. Peygamber Efendimizin yanına geldi. Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) müşriklerle bahse giriştiğinde bu hususta bir yasak yoktu. Ancak daha sonra inen ayetler ile Yüce Allah bahis yapmanın yasak olduğunu bildirdi. Bunun için Peygamberimiz ona:

– Develeri sadaka olarak dağıt, dedi.

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden, söyleneni yaptı.

Bu sırada müşrikler çifte şaşkınlık yaşıyorlardı. Hem kendileri hem de dindaşları olan putperest İranlılar yenilgiye uğramışlardı.

* * *

KUTLU MİSAFİR

Güneş ufkun ardına çekiliyordu. Yamaçlardan esen rüzgâr, taşıdığı serinlikle birlikte obaya

doğru yol alıyordu. Az sonra çölün sıcak havası yerini tatlı bir serinliğe terk edecekti.

Oba sakinleri mutlu bir telâş içindeydi. Erkekler hayvanlarla uğraşıyordu.

Her çadırın önünde bir ateş yanıyordu. Dumandan genzi yanan bir ihtiyar kısık kısık öksürdü. Hemen hemen bütün kadınlar eşlerine ve çocuklarına yemek hazırlıyordu. Hepsinin de yüzlerindeki ifade aynıydı. Dudakları çöl güneşiyle kurumuş, alınları alabildiğine sertleşmişti. Elleri de dilim dilim nasır bağlamıştı.

Uzaktan iki yolcu gözüktü. Yorgunluk ve açlıktan yürüyecek hâlleri kalmamıştı. Yönlerini obadan yana çevirdiler. Burada bir çadıra misafir olmayı umuyorlardı. Bunlar sevgili Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir'di.

Peygamberimiz obanın kıyısındaki çadırı gördü. Gülümseyerek oraya doğru yürümeye başladı. Arkadaşı da sessiz sedasız peşine takıldı.

İçeriden bir kadın çıktı. Bu gülümseyen, dost canlısı yolculara şaşkın şakın baktı önce. İkisini de daha önce buralarda hiç görmemişti. Onların yorgun ve aç olduklarını hemen anlamıştı. Ama karşısında duranlar erkekti. Çadıra davet edemezdi. Fakat onları aç bir şekilde göndermek de istemiyordu:

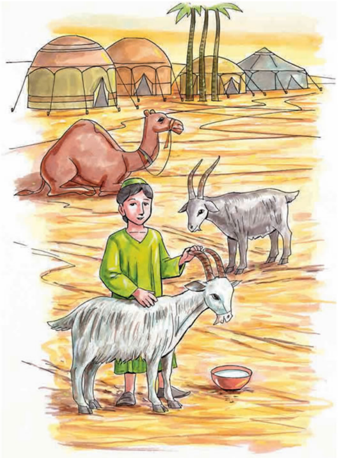
– Ey Allah'ın kulu, diye seslendi. Ben bir kadınım. Şu an yanımda kimsem yoktur. Obamızın reisine giderseniz o sizi ağırlayacaktır.

Peygamberimiz kadına şefkatle baktı. Sonra hiçbir şey demeden arkasını döndü. Beş on adım ileriye yürüdü. Dizlerini kırıp usulca yere oturdu. Dudakları kıpır kıpırdı. Hazreti Ebubekir de karşısına çöktü.

Bu sırada bir gürültü koptu. Bir çocuk önüne kattığı keçileri ağıla doldurdu. Keçiler su içerlerken çocuk elindeki asayı duvara dayadı. Çadırın önündeki kaptan elini yüzünü yıkadı. Kurulanmak için içeriye girmeye davranıyordu ki iki adamı fark etti. Merakla onlara bakarken çadırdaki kadın dışarı çıktı. Bir elinde keskin bir bıçak vardı. Diğer elini çocuğun omzuna koydu ve:

– Oğlum, dedi. Şu bıçağı al. Ahırdan besili bir keçi beğen. Orada dinlenen iki adamın yanına git. Keçiyi kessinler. Hem biz yiyelim hem de kendilerini doyuralım.

Çocuk hiç beklemeden bıçağı aldı, kuşağına soktu. Koşarcasına ahıra daldı. Gözüne kestirdiği en güzel hayvanın boynuna yapıştı. Ensesinden tutarak dışarıya çıkardı onu. Doğruca Peygamberimizin yanına geldi:

– Annem bu keçiyi sizlere ikram ediyor, dedi. Lütfen bunu kesin. Hep birlikte karnımızı doyuralım.

Allah Resûlü çocuğa sevgiyle baktı. Sonra bakışlarını küçük ahıra çevirdi. Oradaki üç-beş keçinin, bu yoksul ailenin bütün varlığı olduğunu anlamıştı. Çocuğun elindeki keçiyi tuttu ve:

– Sen o bıçağı geri götür, dedi. Bana boş bir kâse getir.

Zekâsı da gözlerindeki ışıltı kadar parlak olan çocuk, nur yüzlü misafirin niyetini anlamıştı. Kaşlarını hafifçe kaldırarak boynunu omzuna doğru büktü ve:

– Bu keçi, yavrusundan ayrılalı hayli zaman oldu. Onun sütü yoktur.

Peygamberimiz, başını anlamlı anlamlı sallarken tatlı bir sesle:

– Sen git, dediğimi yap, dedi.

Kâseyi kapmasıyla geri gelmesi bir oldu. Merak dolu bakışlarla misafire uzattı. Peygamberimiz kâseyi aldı. Keçinin yanına geçti. Usulca çömeldi ve bir eliyle keçinin memelerini sıvazladı.

Bu sırada kadın da doğrulmuş şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için gözlerini alabildiğine açmıştı.

Hazreti Ebubekir de olacakları merak ediyordu.

Nefesini tutmuş büyük bir dikkatle boş kâseye bakıyordu.

Akşamın alaca karanlığında kaseye süt dolmaya başladı. Çocuk bir iki adım geriye çekildi. Gözlerini kırpıştırarak baktı nur yüzlü misafire.

Kadın oğlunun hareketlerinden, tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bir hamlede yanlarına geldi. Keçinin memelerinden sicim gibi süzülen sütleri görünce hayret ve şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse.

Nur yüzlü misafir onlara aldırmadan keçiyi sağdı, sağdı. Kâse ağzına kadar dolunca çocuğa seslendi:

– Al bunu annene ver!

Çocuk bir an tereddüt etti. Misafirin yüzündeki tebessümü görünce kendine geldi. Uzanıp aldı kâseyi. Heyecandan titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak annesine verdi.

Kadın karşısındaki insanların sıradan kişiler olmadığını ilk andan itibaren anlamıştı. Gördüğü bu olayla onlara karşı saygısı daha da arttı. Oğlunun verdiği sütü dudaklarına götürürken göz ucuyla misafirleri süzüyordu.

Peygamberimiz uzatılan boş kâseyi aldı ve çocuğa:

– Bu keçiyi götür, dedi. Bana başka bir keçi getir.

Zeytin gözlü çocuk koştu. Ahırdan bir keçi yakaladı, getirdi. Nur yüzlü misafir yeniden sağmaya başladı. Kâse dolduğunda yanındaki arkadaşına verdi onu. Arkadaşı taze sütü kana kana içti. O an açlığından eser kalmamıştı. Şükür ifadeleri arasında boşalan kâseyi yol arkadaşına geri uzatırken küçük çocuk yeniden ahıra doğru koşuyordu.

Nur yüzlü misafir son keçiyi de sağdı. Ağzına kadar dolu olan kâseyi dudaklarına götürdü. Çocuğun ve annesinin saygı dolu bakışları arasında sütü kana kana içti. Herkes doymuştu.

Kadın ve oğlunun kalpleri bu misafirlere pek ısınmıştı doğrusu. Hemen altlarına örtü serip minderler koydular. Kadın, misafirlere hizmet ederken hep aynı kelimelerle hitap ediyordu:

– Mübarek insan, uğurlu insan…

Allah Resûlü ve Hazreti Ebubekir geceyi orada geçirdiler. Sabahın ilk ışıklarıyla iki arkadaş yola koyuldu. Kadın, oğlunun yanında dikilmiş, misafirleri uğurluyordu:

– Yolunuz açık olsun!

Misafirlerin gidişinden sonra kadının çadırında ve hayvanlarında şaşılacak bir değişiklik oldu. Üç-beş keçi, kısa sürede koca bir sürü oldu. Kadın ve oğlunun yaşadığı yoksulluk, Allah'ın izniyle varlığa; darlık, bolluğa dönüştü. Sürüler sürekli çoğalıyor, çoğalan sürüler sürekli satılıyordu. Kadın, yaşadığı bereketin sebebini çok iyi biliyordu. Bütün bunların sebebi o iki kutlu misafirdi. Kadın hep onu düşünüyordu. Acaba kimdi o? Şimdi neredeydi? Hâli vakti nasıldı? Onu bir daha görmek nasip olacak mıydı?

Kadın ve oğlu, bir gün ahırlarındaki sürüyü çıkardılar. Medine'ye doğru yola koyuldular. Orada keçileri satacaklardı. Çölün taşını, kumunu, vahalarını geçtiler. Nihayet Medine'ye vardılar. Önlerindeki koca sürüyle şehrin sokaklarından geçiyorlardı ki çocuk sevinç içinde annesine seslendi:

– Anne, şuraya bak!

Kadın sağa sola kaçışan keçileri bir arada tutma telâşındaydı. Oğlu bir daha seslendi:

– Anne bak, o mübarek misafirin arkadaşı burada!

Kadın bir anda durdu. Heyecanla oğlunun gösterdiği yana baktı. Gördüğü manzara karşısında dondu kaldı âdeta. Önündeki keçileri filan unuttu

o an. Koşarcasına yıllar önce misafir ettiği Hazreti Ebubekir'in yanına gitti. Yalvarırcasına atıldı:

– Ey Allah'ın kulu, diye inledi. Allah aşkına söyle bana! Yıllar önce çadırımıza seninle gelen o mübarek zat kimdi?

Sürü, almış başını gidiyordu. Fakat kadın bunları görecek hâlde değildi. Hazreti Ebubekir'e:

– O nur yüzlü misafir kimdi, diye tekrar tekrak soruyordu.

Hazreti Ebubekir kadını tanımıştı. Gülümseyerek baktı ona ve:

– Sahiden sen onun kim olduğunu bilmiyor musun?

Kadın, özlem dolu bakışlarını Hazreti Ebubekir'in yüzünden ayırmaksızın:

– Hayır, dedi.

Hazreti Ebubekir onun içinde kabaran olağan üstü sevgisini fark etmişti. Hemen söyledi:

– Allah'ın âlemlere rahmet olarak gönderdiği sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'dir. (sallallahu aleyhi vesellem)

Kadının dili tutulmuştu âdeta. Öylece kalakaldı. Sadece:

– Beni O'na götürür müsün, diyebildi.

Az sonra Kâinatın Efendisinin huzurundaydılar. Peygamber Efendimiz kadını görür görmez tanıdı. Hemen ayağa kalktı. Ona iltifatlar etti. Sofra serdirip yemek yedirdi. Sonra çeşit çeşit hediyeler verdi.

Kadın çok mutluydu. Sanki dünyalar kendisine bağışlanmıştı. Hemen yanındaki eşyalarını çıkardı. Peygamber Efendimize verdi. Peygamber Efendimiz kadının büyük bir coşkuyla verdiği hediyeleri kabul etti. Ama bunun karşılığında kendisine elbise ve başka armağanlar da verdi. Ardından da ona İslâmı anlattı. Müslüman olmasını istedi.

Kadın, Sevgili Peygamberimizin sözlerini can kulağı ile dinliyordu. Sonra kelime-i şahadet getirerek hemen Müslüman oldu.

Kadın, oğluyla birlikte obasına dönerken hep aynı cümleyi tekrar edip duruyordu:

– Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne muhammeden abduhü veresûlühü

Onun için asıl hayat bundan sonra başlıyordu artık. Peygamber Efendimiz sadece misafir olarak gittiği evi değil, ömrünün de bereketlenmesine vesile olmuştu. Ta sonsuza kadar…

GÖKYÜZÜNDEKİ MUCİZE

Akşamın serinliği Arap Yarımadası'nı yavaş yavaş sarmaktaydı. Tepeler, kızıl bir göğün altında sırlı bir görünüme bürünmüştü. Dolunay, ufuktan usul usul gözükmeye başlamıştı.

Mekke'de bir grup insan yerden hafif yüksek bir köşkte sohbet ediyordu. Gülüşmelerinden çok neşeli oldukları hemen anlaşılıyordu. Söz, döndü dolaştı sayıları hızla artan Müslümanlara geldi. Kalınca bir minder üzerinde oturan adamın yüzü buruşuverdi. Elindeki içki tasını hışımla köşkten aşağı fırlatırken:

– Bunları durdurmak için plânlara ihtiyacımız var, diye söylendi. Yoksa çok yakın bir zamanda Mekke'de azınlıkta kalacağız. Baksanıza Muhammed'in etrafındakiler her geçen gün çoğalıyor.

Yanındaki adam en ez onun kadar içi kin ve nefret doluydu. Elindeki ucu püsküllü değneği hafif hafif salladı ve:

– Onlara ne kadar işkence yapsak da bugüne kadar bir sonuç alamadık, dedi.

Yapacağımız plân çok daha etkili bir şey olmalı. Öyle ki Müslümanlar yeniden dinimize girsinler. Muhammed'i terk etsinler.

Az önce konuşan adam dudak bükerek sordu:

– Ey Ebul Hakem, sen akıllı bir adamsın. Ne yapalım, bir fikrin var mı?

Kendisine soru yöneltilen adam şöyle bir geriye yaslandı. Ufka doğru baktı dalgın gözlerle. Bu Peygamberimize düşmanlığıyla tanınan Ebu Cehil'den başkası değildi. Her ne kadar asıl adı Ömer olsa da Peygamber Efendimiz ona "Cahillerin Babası" anlamına gelen Ebu Cehil lâkabını layık görmüştü. Öyle ya, gözü önünde mucizeler gerçekleşirken Allah'ı tanımayan insandan daha cahil biri olabilir miydi?

Uzun süren bir sessizlikten sonra adam sorusunu tekrarladı:

– Ebul Hakem, daldın. Ne düşünüyorsun?

Ebu Cehil berrak gökyüzünde asılı duran dolunaya bakıyordu. Parmağını usulca kaldırdı ve:

– Şunu görüyor musunuz, diye sordu.

Adamlar gösterilen yana merakla başlarını çevirdiler. Ebu Cehil konuşmasını sürdürdü:

– Muhammed, bir peygamber olduğunu çevresindeki insanlara anlatırken mucizelerden de faydalandı. İnanması güç olaylar meydana getirerek insanları ikna etti. Şimdi ondan öyle bir şey yapmasını isteyeceğiz ki pes etmek zorunda kalacak.

Adamlar şaşkın bakışlarını Ebu Cehil'in sinsice gülümseyen yüzüne diktiler. Biri sabırsızlıkla atıldı:

– Söylesene, nasıl olacak bu?

Ebu Cehil bir kahkaha attı:

– Tabi ki şu gösterdiğim dolunayla, diye cevap verdi.

Kimse bu sözlerden bir şey anlamamıştı. Birbirlerine bakıştılar. Bu sırada Ebu Cehil içkisinden bir yudum daha aldı. Elinin tersiyle dudaklarını silerken plânını anlatmaya başladı:

– Şimdi hep birlikte Muhammed'in yanına gideceğiz. Herkesin gözü önünde ondan dolunayı iki parçaya ayırmasını isteyeceğiz. Eğer bunu yaparsa kendisine inanacağımızı söyleyeceğiz.

Adamlar bu plân karşısında bir tuhaf olmuşlardı. Hiçbiri tek kelime edemedi. Ebu Cehil yine bir kahkaha koyuverdi ve:

– Haydi, dedi. Daha ne duruyorsunuz? Muhammed'in yanına gidiyoruz!

Hep birlikte kalktılar.

Bu sırada oradan kilometrelerce uzakta, Hindistan'da vakit geceye yaklaşıyordu. Dhar şehrinin kralı Raja Bjoh her zaman yaptığı gibi bilginlerle sohbet ediyordu. Çok geçmeden herkes dağıldı. Geride sadece Kral Raja kalmıştı. Raja bir süre ne yapacağını düşündü. Bir şeye karar veremedi. Anlamını bilmediği bir sıkıntı içerisindeydi. Kalktı, yorgun adımlarla sarayın balkonuna çıktı. Serin rüzgâra göğsünü verip derin bir nefes aldı. Sonra karanlığın kucağındaki Dhar şehrini seyretmeye başladı.

Hava son derecede berraktı. Yıldızlar çok net gözüküyordu. Kral Raja, yıldızlar arasında parlayan dolunaya hayranlıkla baktı. Gönlündeki sıkıntı biraz olsun hafiflemişti.

Kral Raja tam odasına dönmeye karar vermişti ki gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Fal taşı gibi açılmış gözleri dolunaya dikilmiş kalmıştı.

Dolunay sanki bir bıçakla kesilmiş gibi ikiye ayrılıyordu. Kısa sürede iki yarım ay hâline dönüverdi. Sonra parçalar yavaşça bir birinden uzaklaşmaya başladı. Aralarındaki mesafe epeyce açılmıştı. Kral Raja'nın beti benzi attı. Yüzünün her yanını saran korku ifadesi, vücudunu titretmeye başlamıştı. Yoksa dünyanın sonu mu gelmişti?

Bu sırada ayın parçaları yeniden hareketlenmişti. Parçalar birbirlerine doğru yaklaşıyorlardı. Az sonra

dolunay yeniden eski hâlini almıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yusyuvarlak ve pasparlak duruyordu.

Kral Raja koşarak içeriye girdi. Adamlarını gönderip bilginleri geri çağırdı. Bilginler geldiklerinde olup biteni onlara anlattı. Herkes şaşkınlık içindeydi. Bu, görülmüş, duymuş şey değildi. Kimse Kral Raja'ya bu konu hakkında bir açıklama yapamadı.

Kral Raja bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Bu, mutlaka önemli bir olayın habercisiydi. Acaba ne olabilirdi? Sonunda adamlarını bu konuyu araştırmaları için görevlendirdi. Bir grup Hindistanlı hemen Arabistan'a doğru yola çıktı.

Bu sırada Mekke'de Ebu Cehil ve arkadaşları da şaşkınlık içindeydiler. Gökyüzündeki mucizeye bütün ayrıntılarıyla şahit olmuşlardı. Az önce "Ey Muhammed, madem peygamber olduğunu söylüyorsun, o hâlde ayı ikiye ayır da görelim!" diyen ağızlarından tek kelime çıkmıyordu.

Çünkü Peygamberimiz mubarek işaret parmağını dolunaya doğru uzatmış, ayın üzerine bir elif harfi çizer gibi yukarıdan aşağıya indirmişti. Bu işaretin ardından da ay iki parçaya ayrılıvermişti. Peygamber Efendimiz bu muhteşem mucize karşısında yanındaki sahabilerine:

– Şahit olun, şahit olun, şahit olun, demişti.

Müşriklerden kendini ilk toparlayan Ebu Cehil oldu. Cahilliğini inadıyla birleştirip:

– Ebu Talip'in yetiminin sihri semayı da etkiledi, deyiverdi.

Diyecek başka bir şey bulamamıştı. Çünkü "Ya Muhammed, bu olay apaçık bir mucizedir. Tamam, ben sana inandım." demeyi gururuna yedirememişti. Oysa eğer ay iki parçaya bölünürse Peygamberimize iman edeceğini söylemişti. Ancak o boş gururu yüzünden iman nimetinden mahrum kaldı.

Orada bulunan bir başka müşrik araya girdi ve:

– Yoldan gelen kervanlardan bu olaya şahit olan var mıymış, bir araştıralım, dedi.

Bir süre sonra kervanlar Mekke'ye girmeye başlamışlardı. Müşrikler kervandakilere heyecanla yolda sıradışı bir olaya rastlayıp rastlamadıklarını sordular. Onlar da ayı iki parça hâlinde gördüklerini söylediler.

Bütün bunlara rağmen inatlarından dönmediler. "Bu bir sihirdir!" deyip durdular. Bunun üzerine Yüce Rabbimiz, Kamer sûresinin üçüncü âyetini indirdi:

"Onlar bir mucize görseler, 'bir sihirdir' deyip yalan söylerler, nefislerine uyarlar."

Aradan epeyce bir zaman geçmişti. Mekke'ye bir gurup Hindistanlı geldi. Doğruca Peygamber Efendimizin huzuruna çıktılar. Olanı biteni anlattılar. Peygamberimiz onları güler yüzle dinledi. Ardından da olayı ve sebebini açıkladı. Allah'tan ve İslâm'dan bahsetti. Onlara İslâmı tebliğ etti!

Adamlar, Peygamber Efendimizden çok etkilenmişlerdi. Bir süre sonra heyecan içinde gerisin geriye Hindistan'a döndüler. Gördüklerini, duyduklarını Kral Raja'ya bir bir anlattılar. Raja onları can kulağıyla dinledi ve sonunda:

– Ben zaten tahmin etmiştim, dedi. Bu olay böylesine önemli bir şeyin habercisiydi.

Ardından da gözyaşları içinde Müslüman oldu. Artık Allah'a ve O'nun Sevgili Peygamberine inanıyordu. Müslüman olduğunu hemen halkına duyurdu.

Krallarını çok seven Dharlılar hiç tereddüt etmeden İslâma girdiler. Raja Bjoh ve halkı, Peygamberimizden kilometrelerce uzakta da olsa doğruyu bulmuştu artık. Dhar'da gönüller huzur içindeydi.

Oysa Mekke'de, Ebu Cehil ve arkadaşları burunlarının ucundaki gerçekleri görmemek için İslâm güneşine gözlerini kapamaya devam ediyorlardı. Hâlbuki gözlerini güneşe karşı yumanlar, sadece kendi hayatlarını karartırlardı.

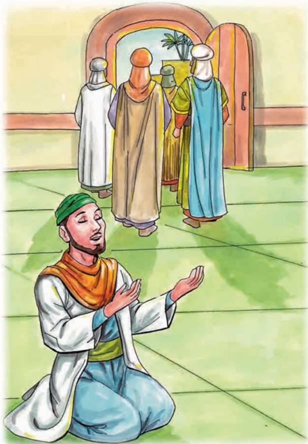
EL DEĞİRMENİ

Sahabiler namazlarını kılmışlardı. Kimi mescitte arkadaşıyla sohbet ediyor, kimi de evine ya da işinin başına dönüyordu. Herkesin gönlü huzur doluydu.

Kalabalığın arasından biri sıyrıldı. Gülümseyen bir yüzü olmasına rağmen gözlerinde başka bir hava vardı. Etrafı göremeyecek kadar dalgındı. Yürürken ayakları yerden kalkmıyor, âdeta sürünüyordu.

Kıyafetinden adamın çok yoksul olduğu anlaşılıyordu. İsteksiz adımlarla yürüyordu.

Sokağın başına gelince durdu. Evine gidip gitmemekte tereddüt etti.

Karısının ızdırap dolu bakışları geldi gözlerinin önüne. Sonra evlâtlarının açlıkla acıya bürünmüş

feryatları çınlattı kulaklarını. Bu iki hayal onu eve girmekle girmemek arasında bocalatıyordu.

Gözlerindeki ümit ışığının alevi hiç sönmemişti o güne kadar. Çok aç olmasına rağmen kimseye derdini açamamıştı.

Ellerini açıp dua etti. Dileği, ailesinin yaşadığı geçim sıkıntısının sona ermesiydi. Kimseye muhtaç olmadan karınlarının doymasıydı.

Küçülen gözlerini evinin kapısına dikti. Sakin sakin yürümeye başladı.

Kapı açıldı. Kadın, önce kocasının ellerine baktı. Yarı kapalı ve boş avuçları görünce gözlerini çok sevdiği eşinin yüzünde gezdirdi. Belli ki kocasının yiyecek bir şeyler getirmesini ummuştu. Fakat öyle olmadığı ortadaydı. O da kocası gibi gülümsemeye çabaladı. Fakat yapamadı. Yutkunarak başını odanın bir köşesinde oynayan yavrularına çevirdi.

Çocuklar açtı. O ana kadar annelerine bir lokma yemek için yalvar yakar olmuşlardı. Fakat elde avuçta bir şey olmadığını onlar da biliyordu. Kadın, gözyaşları içinde ciğerparelerini oyalamış, onlara açlıklarını unutturmaya çalışmıştı.

Sahabi, çocuklarının zayıflamış bedenlerini gözleri dola dola seyretti bir süre. İçeriye girmeye, onları

ümitlendirmeye cesaret edemedi. Gerisin geriye döndü, yeniden sokaklarda çaresizce yürümeye başladı. Nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu. Etrafında evler yoktu artık. Önünde upuzun bir çöl vardı.

Annenin de kimseden bir şey istemeye dili varmıyordu. Nasıl olsa Yüce Allah "Rızık benim taahhüdüm altındadır." demişti ya. Öyleyse er veya geç O'nun vadettiği rızık kendilerine ulaşacaktı. Açlıktan hiç kimsenin ölmeyeceğine bütün kalbiyle inanıyordu kadın. Sürekli dua ediyor ve sabrediyordu.

Çocukları açlıktan kıvranmaya başlayınca anne ne yapacağını bilemedi. Bıçak kemiğe dayanmıştı sanki. Acıyla doğruldu. Çaresizliğini evlâtlarına belli etmeden gözyaşlarını sildi. Çocuklarına gülümseyerek:

– Sabredin biraz daha, dedi. Şimdi değirmeni kurup çevireceğim. Tandırı da hurma dallarıyla bir güzel yakacağım.

Çocukların ağızlarından mutluluk çığlıkları, boş odanın duvarlarında yankılandı. Kadın, onların duyamayacağı bir sesle mırıldanarak dışarıya çıktı:

– Belki komşular yiyeceğimizin olmadığını fark ederler de bize bir şeyler getirirler.

Kuru hurma dalları buldu. Yavaş davranıp vakit geçirmeye çalışarak onları tandıra doldurdu. Dalları tutuşturdu. Ateşin karşısında bir süre öylece kaldı. Orada pişecek ekmeklerin hayalini kurdu. Nar gibi kızarmış olan ekmekleri tandırdan alıp evlâtlarına paylaştırdığını düşündü. Fakat görünen tek şey yanan dallardan yükselen alevlerdi.

Anne tandırın karşısından kalktı, içeriye girdi. Büyük bir neşeyle yeniden oyuna dalan yavrularının arasından geçti. Kenardan bir peştamal alıp yere serdi. Aylardan beri bir buğday tanesi bile öğütmemiş olan değirmeni kurmaya başladı. Bunu yaparken göz ucuyla çocuklarını izliyordu. Onların o mutlu hâllerini olabildiğince uzatabilmek için elini yavaş tutuyordu. Ama ne kadar yavaş davransa da yaptığı iş iki yuvarlak taşı üst üste koymaktan ibaretti. Çok geçmeden iş bitmişti.

Kadın elini değirmen taşının üzerindeki sopaya koydu. Taşın üzerindeki deliğe bakarken daldı gitti yine. Bir yandan da değirmeni çevirip duruyordu. Çocukların "yemek" feryatlarıyla kendine geldi. Tuhaf tuhaf baktı onların yüzüne. Hepsi de kendisinden bir şeyler yapmasını bekliyordu. Kadın "Şimdi ne yapacağım?" diye düşünürken kapı vuruldu.

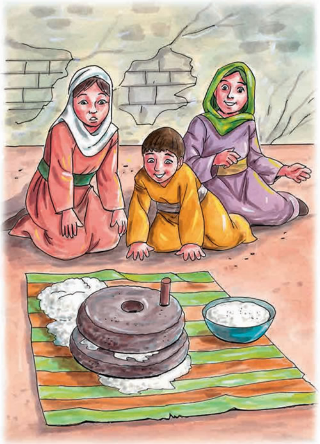
Heyecanla doğruldu. Apar topar açtı kapıyı. Gelen, kocasıydı. Yarı açık ellerinde yine aynı boşluk, yüzünde de aynı çaresizlik vardı. Bir süre bakıştılar. Sahabi Efendimiz yiyecek bir şeyler bulamadığını söyleyecekti ki yüzü birdenbire değişiverdi. Gözlerini alabildiğine açtı, karısının omuzları üzerinden içeriye baktı. Aynı anda:

– Bu değirmen sesi de ne, dedi. Ne öğütüyorsunuz?

Kadın kocasının ne demeye çalıştığını anlamaya çalışırken kulağına gelen sesle geriye döndü. Gördüğü manzara karşısında az kalsın küçük dilini yutacaktı. Değirmen kendi başına usul usul dönüyordu.

İkisi şaşkın vaziyette donup kalmışlardı. El değirmeninin taşları arasından ince ince un dökülüyordu peştamalın üzerine.

Karı koca şaşkın şaşkın birbirlerine bakıştılar. Sonra gözlerini etraflarında bulunan kaplara çevirdiler. O an şaşkınlıkları daha da arttı. Evdeki bütün kaplar ağzına kadar unla doluydu. Sahabi Efendimiz ve hanımı, olanı biteni anlamaya çabalıyorlardı ki burunlarına sıcak ekmek kokusu geldi. Kadın bir solukta kapıdan dışarıya fırladı. Doğruca tandırın başına geldi. Faltaşı gibi açılmış gözlerle dondu kaldı

âdeta. Tandır kızarmış ekmeklerle doluydu. Bunlar öyle güzel kokuyor, öyle güzel görünüyorlardı ki…

Sahabi Efendimiz ve hanımı ellerini açıp Allah'a şükrettiler. Bu, "Rızık benim taahhüdüm altındadır." diyen Yüce Allah'ın apaçık bir ikramıydı işte. O kendine gönülden inananların her zaman yanında olmuştu. Çaresiz kullarının derdine daima derman vermişti. Hiçbir kulunu terk etmemişti, yüzüstü bırakmamıştı.

Kadın tandırdaki ekmekleri aldı. Yavrularının yanına vardı. Hep birlikte karınlarını bir güzel doyurdular. Çocuklar çok mutluydular. Günlerdir guruldayan mideleri artık susmuştu. Sahabi Efendimiz ve hanımı gözyaşları içinde onların mutluluğuna ortak oldu.

Bir süre sonra kalkıp ortalığı toparladılar. Un koyacak kap kalmamıştı. Değirmeni temizleyip kaldırdılar.

Sahabi Efendimiz hemen evinden çıktı. Peygamber Efendimizin huzuruna vardı. Olanı biteni soluk soluğa anlatmaya başladı. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek kendisini izliyordu. Sahabi Efendimiz sözlerini bitirince ona:

– Peki, değirmen ne oldu, diye sordu.

Sahabi Efendimiz:

– Temizleyip kaldırdım, diye cevap verdi.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz ona şöyle dedi:

– Eğer öyle yapmasaydınız, o değirmen ben hayatta olduğum sürece sizin için sürekli döner, buğday öğütürdü!

Sahabi Efendimiz o an biraz duraksadı. Sevgiyle baktı Peygamberimizin nurlu yüzüne. Sonra oradan ayrıldı. Yine evine, karısına, çocuklarına gidiyordu. Fakat bu defa adımları küçük ve isteksiz değildi. Ayakları da yerde sürünmüyordu artık. Birkaç saat önceki hâlsizliğinden eser kalmamıştı. Değişmeyen tek yanı, gözlerindeki ümit ışığıyla yüzündeki gülümsemesiydi.

* * *

BEREKETLENEN TOPRAKLAR

İslâm ordusu, başlarında Peygamber Efendimiz olduğu hâlde ilerliyordu. Hava sıcaktı. İnsanlar yorgundu. Fakat kimsenin aklına durup dinlenmek gelmiyordu. Herkes, bir an önce hedefe ulaşma düşüncesindeydi.

Fakat orduda su sıkıntısı başlamıştı. Develer uzun süre susuzluğa dayanabiliyordu, ama atlar o kadar dayanıklı değildi. İnsanlar da çok susamışlardı. Sadece içmek için değil, abdest almak ve temizlik yapmak için de suya ihtiyaçları vardı.

Peygamber Efendimiz ordunun bu sıkıntısını görünce müjdeyi verdi:

– İnşallah yarın Tebük Kaynağı'na varırsınız.

Sahabilerin yüreğini bir seviç kapladı. Peygamber Efendimiz:

– İçinizden kim oraya varırsa ben gelene kadar suya dokunmasın, dedi.

Gerçekten de söylenen vakitte Tebük Kaynağı'na vardılar. Kaynağın suyu çok azdı. Ancak bir ip kalınlığında akıyordu. Bu kadarcık su, koca orduya nasıl yetecekti ki?

İki kişi sabredemedi. Peygamberimiz gelmeden sudan içtiler. Bunların dışında hiç kimse elini suya sürmedi. Alabildiğine susuz olmalarına rağmen bir damla bile içmediler. Oturup etrafı seyrederek Peygamber Efendimizi beklemeye başladılar.

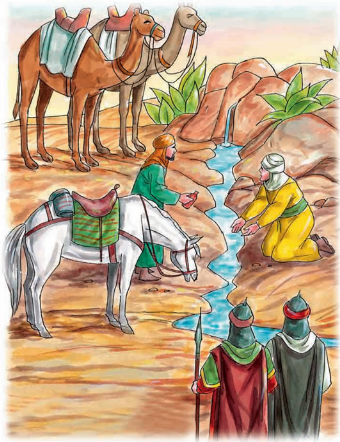
Burası çorak bir yerdi. Üç beş cılız bitkiden başka yeşil bir şey göze çarpmıyordu. Toprak çatlamış, kumlaşmıştı.

Nihayet gerilerden Peygamber Efendimiz çıkageldi. Çeşmenin suyuna şöyle bir baktı ve o iki adama dönerek:

– Bu suya dokundunuz mu, diye sordu.

Adamlar suçluluk duygusu içinde:

– Evet, diye cevap verdiler.

Sözünün dinlenmemiş olması karşısında Peygamber Efendimizin canı sıkıldı.

Birkaç sahabi koşup bir kap buldu. Avuçlarıyla suyu kapta biriktirdiler. Kabı, Peygamberimize verdiler.

Sevgili Peygamberimiz elini ve yüzünü bu suyla yıkadı. Sonra kaptaki suyu kaynağa döktü.

O an herkesi hayrete düşüren bir olay yaşandı. Kaynağın suyu hızla çoğalmaya ve kısa sürede gürül gürül akmaya başladı.

Sahabiler sevinç içindeydiler. Bir mucizeye şahit olmuşlardı.

Herkes kabını suyla doldurdu. Hayvanlar sulandı.

Peygamber Efendimiz çevreye bir göz attı. Çorak toprakları görünce yanındaki sahabilerden Hazreti Muaz'a:

– Ey Muaz, dedi. Eğer o güne kadar yaşarsan, buraların bahçelerle dolduğunu göreceksin, buyurdu.

Ordu yeniden harekete geçti. Herhangi bir düşmanla karşılaşmayınca Medine'ye döndüler.

Aradan yıllar geçti. Muaz'ın yolu bir gün Tebük Kaynağı'nın yanından geçiyordu. Oraya gelince Peygamber Efendimizin sözünü hatırladı.

Muaz çevresine şöyle bir baktı. Her yer yemyeşildi. Sıra sıra bahçeler Peygamberimizin sözlerini tasdik eder gibiydiler. Yıllar öncesinin çorak toprakları, bu gün Tebük suyuyla dirilmişti sanki. Her yerden yeşil yeşil hayat fışkırıyordu.

Muaz'ın o an gözleri dolu dolu oluverdi. Çünkü Tebük kaynağının başında şahit olduğu ikinci mucizeydi bu.

* * *

ÇIKIŞ YOLU

Rüzgâr, şehrin sokakları arasında tatlı tatlı esiyordu. Bazen önünde bulduğu kuru otları sürüklüyor bazen de yerdeki tozları sağa sola savuruyordu.

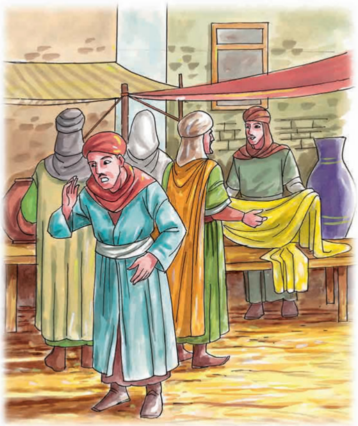
Bu evlerde yaşayanlar gerçekten de çok mutlu insanlardı. Gönüllerinde dünya adına bir tasa taşımıyorlardı. Çünkü Allah'ın âlemlere rahmet olarak gönderdiği Yüce Nebi Hazreti Muhammed (sallahu aleyhi vesellem) kendi aralarında yaşıyordu. Onun için çok talihliydiler.

Rahmet Peygamberi onlara kurtuluşa giden yolu göstermişti. Onlar da hemen o kutlu insanın çevresinde kümelenivermişlerdi. O andan sonra her şeylerini Allah ve Resûlü yolunda feda etmeye hazırdılar. Tek düşünceleri vardı hepsinin; o da Allah'a lâyıkıyla kul olabilmekti. Bu düşüncelerle yatıp kalkıyorlardı. İşlerine giderken O'nun rızasını kazanma amacıyla yola çıkıyorlardı hep. Kazançlarını yine O'nun yolunda harcıyorlardı.

Yalnız bir ev vardı ki içinde bulunanlar, mutluluğu hüzünle birlikte yaşıyordu. Bunlar az önce gelen bir haberle gözyaşlarına boğulmuşlardı. O ne yürek yakan bir haberdi öyle:

– Mâlik, oğlun Avf esir düştü!

Biricik evlâtlarının müşriklerin eline düşüşüyle anne babanın da yüreğine bir kor düşüvermişti. Anne ağladı içli içli, baba dişlerini ve yumruklarını sıkıp dayanmaya çalıştı. Acılı baba nihayet dayanamadı. Kapıyı çarpıp dışarıya çıktı. Sessizliğin hâkim olduğu sokakları hızla geçti. Her derde deva olan Gül Yüzlü Nebi'ye gidiyordu. Hâlini ona anlatıp karşısında boyun bükecekti. Nihayet Sevgili Peygamberimizin huzuruna vardı. Hüzünle sevgiyi karıştırıp öylece baktı O'nun nur yüzüne. Bir iki yutkunduktan sonra:

– Ya Resûlûllah, diye inledi. Oğlum Avf esir düştü!

Sevgili Peygamberimiz güneşlerden daha aydınlık bakışlarıyla süzdü Mâlik'i. O da mahzundu. O, Avf'ın acısıyla birlikte babası Mâlik'in de acısını yaşıyordu:

– Sabret! Allah, Avf'a bir çıkış yolu yaratacaktır, dedi Peygamberimiz.

Mâlik derin bir soluk aldı. İçinde kopan endişe kasırgası bir anda duruluverdi. Tam bir teslimiyet içinde baktı Sevgili Peygamberimize. Âlemlere rahmet olan Sevgili Peygamberimiz oğluna şu haberi göndermesini istedi:

– Ona, Allah Resûlü çokça "Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh" demeni emrediyor, diye haber gönder.

Mâlik koşa koşa eve geldi. Olup biteni karısına anlattı. Sonra hizmetçiyi gönderip güvendiği birini yanına çağırttı. Ona, Allah Resûlünün sözlerini Avf'a iletmesini söyledi.

Adam hemen yola çıktı. Gece demedi, gündüz demedi yürüdü. Dağları, tepeleri, sıcak çöl kumlarını aştı. Sonunda kimseye görünmeden Avf'a ulaştı.

Avf perişan bir hâldeydi. Müşrikler ona hiç acımadan eziyet etmişlerdi. Vücudunda derman kalmayınca da deriden yapılma sırımlarla sıkıca bağlamışlardı.

Haberci, bir fırsatını bulup onun kulağına Kutlu Nebinin sözlerini fısıldayıverdi:

– Allah Resûlü çokça "Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh" demeni emrediyor!

Afv, sanki ölüymüş de dirilivermiş gibi oldu bu haberle. Kalbi Allah'a imanla yeniden coşmaya başladı. Göğsünü sıkı sıkıya saran sırımlara rağmen derince bir nefes aldı. Ciğerini havayla doldurup Peygamber tavsiyesi cümleyi söyleyiverdi:

– Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh!

Gönlü kanatlanmıştı âdeta. Yüce Mevlânın güç ve kudretini düşündü. Bir daha, bir daha söyledi bu cümleyi:

– Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh! Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh!

Haberci, onu o hâlde bırakıp çoktan geri dönmek için yola koyulmuştu bile.

Vardı, durumu Mâlik'e bildirdi. Yüreği hasretle yanan baba evine çekildi. Karısıyla birlikte evlâtlarının kurtuluşu için dualarına devam ettiler.

Avf durmadan aynı cümleyi söylüyordu. Söyledikçe coşuyor, coştukça söylüyordu. Bir an geldi ki göğsünü saran sırımlar gerildi. Çıt çıt çözülmeye başladı. Çok geçmeden bütün sırımlar ayaklarının dibindeydi.

Avf bu durumu görünce Yüce Mevlanın kudreti karşısında şükretti. Hemen kaçtı oradan. Karşısına müşriklerin dişi develeri çıktı. Hiç beklemeden birine atladığı gibi yola düştü. Uça ese giderken dilinde hep aynı cümle vardı:

– Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh!

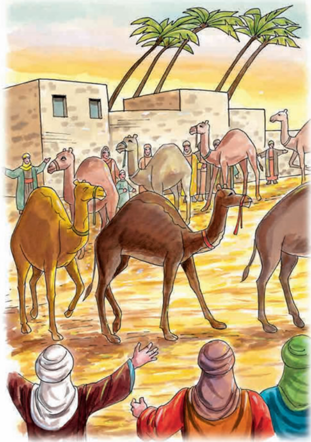
Bir an durdu. Hemen ilerisinde otlayan develere baktı. Koca bir sürüydü bu.

Hepsi de kendisine zulmedenlere aitti. İçinden gelen bir hisle develere seslendi. Hayvanlar başlarını kaldırıp Avf'a baktılar. Sonra bir araya geliverdiler. Peşpeşe dizilip yürümeye başladılar. Avf hemen onları önüne kattı, sürmeye başladı.

Saatlerce yol aldı. Açlık, susuzluk, yorgunluk umurunda bile değildi. Soluk soluğa özgürlüğe, annesine, babasına koşuyordu. Uğruna her şeyini fedaya hazır olduğu Efendisi Hazreti Muhammed'e gidiyordu.

Sonunda memleketine vardı. Develeri evinin önünde durdurdu. Anne babasına seslendi. O an gözleri yaşlı, iki büklüm dua eden Mâlik heyecanla ayağa fırladı. Kapıya doğru koşarken sevinç içinde haykırıyordu:

– Kâbenin Rabbine yemin ederim ki bu Avf'ın sesi!

Hasretten bir hâl olmuş anne de dışarıya çıktı. Mâlik'le birlikte develerin arasından oğluna doğru

koştu. Avf gülümsüyordu. Sarmaş dolaş oldular. Bir ara annesi, Avf'ın vücudundaki sırım izlerini fark etti. Aynı anda acıyla haykırmaya başladı:

– Vaaay! Ne fena olmuş! Neler yapmışlar sana böyle oğlum?

Avf aldırmadı yaralarına. Ona bu yaralar artık acı vermiyordu. Hürriyet bütün sıkıntılarını, yorgunluğunu alıvermişti! Yüzünden eksik olmayan bir gülümsemeyle olup biteni babasına anlattı.

Mâlik oğlunun koluna girdi. Hizmetçinin yardımıyla develeri de önüne katıp Peygamber Efendimizin yanına vardı. Yaşananları bir bir anlattı. Peygamber Efendimiz develere baktı ve Mâlik'e dönüp:

– Bu develeri istediğin şekilde kullan, dedi. Kendi develerine ne yapıyorsan bunlara da onu yap.

Bu hadise üzerine Yüce Mevlâmız, Talâk sûresinin şu âyetini indirdi:

"Kim Allah'tan korkarsa (Allah) ona bir çıkış yolu yaratır. Onu hatır ve hayale gelmeyecek bir yönden rızıklandırır. Kim Allah'a güvenip dayanırsa, O kendisine yeter."

Mâlik ve Avf çok mutluydular. Bir kere daha Peygamber Efendimizin mucizesine ve Allah'ın kudretine şahit olmuşlardı. Üstelik kendi haklarında bir âyet inmişti. Bundan daha büyük bir şeref olabilir miydi?

ZEHİRLİ KEÇİ

Hayber Kalesi fethedilmiş, İslâm'ın güzellikleri bu beldenin insanlarına da ulaştırılmıştı. Sahabi Efendilerimiz rastladıkları herkese dinimizi anlatıyordu. Halk, Peygamber Efendimiz ve etrafındakilerin yaşantılarındaki güzelliklere büyük bir ilgi duyuyordu.

Peygamber Efendimiz, belde sakinlerinin huzurunu sağlamak için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Kimsenin zerre kadar bile olsa haksızlığa uğramasına müsaade etmiyordu. Arkadaşlarından hep halka iyi davranmalarını istiyordu.

Bir kadın vardı ki Hayber'in Müslümanların eline geçmesine tahammül edememişti. Hele Efendimiz

ve sahabilerin adaleti karşısında onlara sevgi duymaya başlayan halkı görünce iyice öfkelenmişti. Bu duruma engel olmanın yollarını düşünmeye başladı. Yoksa insanlar bir bir İslâma girecekti.

Düşünceli düşünceli gezinirken gözü avludaki keçiye takıldı. Bu besili, güzel bir hayvandı. Bir süre onu seyretti. Sonra bir anda ayağa fırlayıp keçiye doğru koştu. Hayvanı elleriyle şöyle bir yokladı ve:

– Hımm, diye mırıldandı. Seni kesme vakti gelmiş de geçiyor bile. Şimdi bunun tam sırası.

Yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. Elini çenesine koyup bir süre daha düşündü. Eve girmek için harekete geçtiğinde keçiye seslendi:

– Hazırlan, yarın seninle Müslümanlara büyük bir ziyafet vereceğim!

Kahkahalar atarak eve girdi.

Peygamber Efendimiz ve arkadaşları beraber oturmuş, sohbet ediyorlardı. Şehirdeki işleri bir an önce yoluna koymanın ve Medine'ye dönmenin plânını yapıyorlardı. Yanlarına bir haberci yaklaştı. Hayber'in ileri gelenlerinden birinin karısının kendilerini yemeğe davet ettiğini söyledi.

Peygamber Efendimiz davet edildiği her yere giderdi. Bu teklifi de kabul etti. Orada bulunanlarla birlikte yola koyuldular.

Genişçe bir avludan geçip büyük bir eve girdiler. Kocaman bir salona sofra kurulmuştu. Sofra çok güzel bir şekilde donatılmıştı. Ortada nar gibi kızarmış nefis bir keçi duruyordu. Taze pişmiş etin kokusu yemeğin lezzetini haber veriyordu.

Ev sahibi kadın, sahte bir gülümsemeyle onları sofraya buyur etti. Efendimiz ve sahabiler usulca oturdular.

Bu sırada kadın aceleyle dışarıya çıktı. Yüreği heyecanla atıyordu. Gözlerini iri iri açarak kendi kendine mırıldandı:

– Yiyin bakalım! Bu sizin son yemeğiniz olacak!

Bu sırada Peygamber Efendimiz ve sahabiler yemeğe uzanmışlardı bile. Peygamber Efendimizle birlikte Bera ismindeki sahabi keçinin bir köşesinden kopardığı eti ağızlarına attılar. Bera lokmasını henüz yutmuştu ki Peygamberimizin sesi duyuldu:

– Durun, bu keçi bana kendisinin zehirli olduğunu söylüyor!

O an eller havada dondu kaldı âdeta. Dudaklara götürülen lokmalar yere düştü. Herkes büyük

bir şaşkınlık içindeydi. Öylece Peygamberimize bakıyorlardı. Bu sırada Bera nefes almakta zorlanmaya başladı. Çok geçmeden de sahabilerin ve Peygamberimizin gözleri önünde ruhunu Allah'a teslim etti. Bera zehirlenerek şehit edilmişti.

Peygamber Efendimiz ev sahibi kadının tutulup getirilmesini istedi. Bir kaç sahabi hiç beklemeden dışarıya fırladılar.

Ev sahibi kadın yaka paça getirildi. Gözlerinde tam bir korku ifadesi vardı. Bacakları titriyordu. Şeytanca plânı başarıya ulaşamamıştı.

Peygamber Efendimiz kadına neden böyle bir işe kalkıştığını sordu. Kadın titreyen bir sesle cevap verdi:

– Herkes senin peygamber olduğunu söylüyordu. Bunun doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim.

Sahabiler öfke içindeydiler. Kadın bir iki soluklanmaya çalıştı. Gözlerini yerde cansız yatmakta olan Bera'ya dikerek konuşmasını sürdürdü:

– Keçiyi bir güzel pişirdim. Üzerine de insanı anında öldürecek kadar güçlü bir zehir döktüm..

Kadın yine soluklandı. Bakışlarını Peygamber Efendimize çevirerek sözlerini tamamladı:

– Eğer sen peygamber isen zaten sana bir şey olmayacaktı, ama peygamber değilsen halkımı senden ve arkadaşlarından kurtarmış olacaktım.

Sahabiler bu sinsi ve canavarca plân karşısında ne diyeceklerini bilemediler. Şaşkın oldukları kadarda üzgündüler. Arkadaşlarının ölümü onları çok sarsmıştı.

Peygamber Efendimize zehir tesir etmedi. Orada bulunan herkes bu mucizeye şahit oldu.

Bera'nın akrabaları kadından davacı oldular. Hayber halkı da olayı duymuştu. Kadının yaptıklarından hiç hoşlanmadılar. Nihayet kadına lâyık olduğu ceza verildi.

* * *

IŞIK VEREN ÇUBUK

Vakit yatsıya yaklaşıyordu. Hava zifirî karanlıktı. Göz gözü görmüyordu. Üstelik delicesine bir fırına vardı dışarıda. İnsanlar mescide gitmek yerine karanlık ve fırtından dolayı namazlarını evlerinde kılmayı düşünüyorlardı.

Sahabilerden Katade, pencereden dışarıya bir göz attı. Bir metre uzağı bile görmek mümkün değildi. Bir süre öylece kaldı. Sonra dönüp kapıya doğru ilerledi. El yordamıyla da olsa mescide gitmeye

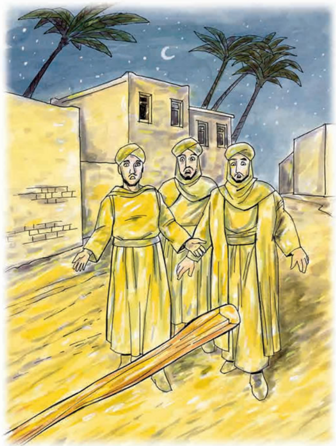
karar vermişti. Çünkü herkes "hava karanlık" diye düşünürse mescitte kim namaz kılacaktı? Allah'ın evinde her namaz vaktinde en azından birkaç kişi olmalıydı. Namazlar daima cemaatle kılınmalıydı. Bunun sevabı tek başına kılınan namazla alınan sevaptan yirmi yedi kat daha fazlaydı çünkü.

Dışarıda sert bir süzgâr esiyordu. Savrulmamaya gayret ederek sakin adımlarla yürümeye başladı. Bu yolları ezbere bilirdi. Gözü kapalı da olsa mescidin yolunu bulur, oraya ulaşırdı.

Bir süre sonra mescide varmıştı. Usulca içeriye girdi. Karanlıkta etrafını görmeye çabaladı. Ortalıkta kimsenin olmadığını anlayınca bir köşeye geçti. Yatsı namazını kılmak için hazırlanmaya başladı.

Bu sırada içeriye birisinin girdiğini hissetti. Dönüp dikkatle baktı. Fakat gelenin kim olduğunu anlamak mümkün değildi. Birdenbire ortalık gündüz gibi aydınlanıverdi. Gökyüzünde bir şimşek çakmıştı. Katade şimşeğin aydınlığında nur gibi parlayan bir sima gördü. O an içini bir sevinç kaplayıverdi. Gelen Sevgili Peygamberimizdi. O da kendisini görmüştü.

Ortalık yeniden karanlığa büründüğünde Sevgili Peygamberimizin tatlı sesi duyuldu:

– Katade, bu karanlık gecede buraya kadar nasıl gelebildin?

Bu söz, sorudan çok bir takdir ifadesiydi. Çünkü Peygamber Efendimiz, Katade'nin fırtınaya rağmen mescide gelmesinden hoşnut olmuştu. Katade, saygı dolu bir ifadeyle cevap verdi:

– Ya Resûlûllah, böylesine bir gecede mescide çok fazla gelen olmayacağını düşündüm. "Bari ben Allah'ın evinde bulunayım." dedim.

Efendimiz bu cevap karşısında daha da memnun olmuştu. Gönle ferahlık veren sesiyle Katade'ye:

– Namazını kılınca yerinde dur, dedi. Seni ben yolcu edeceğim.

Bu büyük bir iltifattı. Katade, sevinç içinde namaza durdu. Selâm verip namazı bitirdiğinde bekledi. Peygamber Efendimiz ona bir hurma salkımının eğri çubuğunu uzattı ve:

– Al bunu, dedi. Bu çubuk senin önünü ve arkanı aydınlatacak.

Katade, Sevgili Peygamberimizin verdiği hurma çubuğunu aldı. Vedalaşıp mescitten çıktı. Çıkmasıyla birlikte olağanüstü bir şey oldu. Elindeki çubuk, birdenbire etrafına ışık vermeye başladı. Altı-yedi metre önü ve arkası apaydınlık oluverdi. Bu şekilde adımını attığı yeri kolayca görüyordu.

Katade, şahit olduğu bu mucizeden çok etkilenmişti. Mutlu bir şekilde evine döndü.

* * *

ASLANIN REHBERLİĞİ

Sevgili Peygamberimiz, Sefine isimli bir köleyi hürriyetine kavuşturmuştu. Sefine bu duruma çok sevinmiş ve o andan sonra İslâmı yaymak için canla başla çalışmaya başlamıştı.

Yine bir gün güzel dinimizi insanlara anlatmaya giden bir grupla yola çıkmıştı. Hep birlikte gemiye bindiler. Sakin sakin yol alırlarken birdenbire gemi sarsılmaya başladı. Kısa süre sonra da parçalandı.

Sefine, can havliyle bir tahtaya tutundu. Suyun yüzünde saatlerce dalgalarla boğuştu. Sonunda karaya çıkmayı başardı.

Çıktığı yer bir sazlıktı. Bir süre dinlenip kendini toparladı. Sonra ayağa kalktı. Etrafı gözden geçirdi. Hiç tanımadığı yerdi burası. Dönüş yolunu bulmak epeyce zor olacaktı.

Yorgun adımlarla sazların arasından ilerlemeye başladı. Herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini dört açmıştı.

Birdenbire yüreğini ağzına getiren bir kükreme duydu. Hemen sesin geldiği yöne döndü. Kocaman bir aslanla burun buruna geliverdi.

Sefine, aslanın ateş gibi parlayan gözlerine baktı. Aslan da kendisini izliyordu. Her an saldıracakmış gibi hazır bekliyordu.

Sakin olmaya çalıştı. Bu aslanı da yaratan Yüce Allah değil miydi? Elbette öyleydi. O hâlde O'nun izni olmadan bu aslan kimseye bir zarar veremezdi.

Sakin bir eda ile aslana seslendi:

– Ey Ebul Hâris! Ben Allah Resûlünün azatlı kölesiyim. Yolumu kaybettim.

Aslan, Allah ve Resûlünün adını duyunca birdenbire değişiverdi. O korku veren duruşu, uysal

bir hayvan tavrına dönüştü. Başını önüne doğru eğdi. Kuyruğunu sallayarak Sefine'nin yanına geldi. Omzuyla hafifçe dokunup yol gösterir gibi bir hareket yaptı. Sonra öne düştü ve yürümeye başladı.

Sefine, aslanın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Hemen peşine takıldı. Kısa sürede sazlıktan çıktılar.

Zaman zaman sağdan soldan sesler işitiliyordu. Bu gibi durumlarda aslan, Sefine'yi korumak için sesin geldiği yöne doğru kükrüyordu.

Az sonra da bir yola rastladılar. Aslan burada durdu. Sefine'yi hafifçe itti ve kükredi. Bu hareketiyle veda ediyor gibiydi. Sefine, ayrılmadan önce aslana son kez sevgiyle baktı.

Sonra tek başına yürümeye devam etti. Sonunda insanlara rastladı ve kaybettiği yolu buldu. Bu mucizeyi de ömrünün sonuna kadar unutmadı. O biliyordu ki Hakk'a asker olana her şey dosttu.

* * *

EN BÜYÜK MUCİZE

Ebu Cehil, her zaman olduğu gibi yine sinirliydi. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Yüzünü alabildiğine asmıştı.

Onun bu hâlini gören arkadaşları sordu:

– Ebul Hakem, seni kızgın görüyoruz. Nedir bu hâlin?

Ebul Hakem, Ebu Cehil'in lâkabıydı. Müşrikler ona bu lakâpla hitap ederlerdi.

– Nasıl sinirlenmem, diye cevap verdi. Baksanıza Muhammed herkesi kendi dinine çağırıyor. İnsanlar da onda ne buluyorlarsa, koşa koşa yanına

gidip onun dinine giriyorlar. Bunu nasıl başarıyor, bir türlü anlamıyorum. Bu insanlar Muhammed'de ne buluyorlar?

Orada bulunanlardan biri sakin bir edayla:

– Daha ne bulsunlar ki, dedi. Muhammed "Kur'ân" adını verdiği bir kitaptan sırlı cümleler okuyor. Bunlar öyle cümleler ki dinleyenler her kelimesine hayran kalıyor.

Bir başkası başını sallayarak:

– Çok doğru, dedi. O cümlelerin benzeri bugüne kadar hiçbir şairin dudaklarından çıkmadı. Bundan sonra da çıkacağını sanmam. Çünkü söz dizilişi, kelimelerin birbiriyle uyumu, cümlelerin taşıdığı anlam olağanüstü.

Ebu Cehil, duyduğu sözlerle çileden çıktı âdeta. Yumruklarını sıkarak:

– Okuma yazması olmayan bir adam, nasıl olur da böylesine etkili şeyler söyleyebilir?

Son konuşan adam bu soruya hemen cevap verdi:

– Ona bu cümleleri Allah'ın indirdiğini söylüyor.

Ebu Cehil bir süre konuşmadı. Epeyce düşündükten sonra gülümsemeye başladı.

Şeytanca bakışlarını orada bulunanların üzerinde gezdirirken çok mutlu görünüyordu:

– Tamam, dedi. Muhammed'e nasıl karşı koyacağımızı buldum!

Arkadaşları heyecanla sözün devamını bekliyorlardı. Ebu Cehil konuşmasını sürdürdü:

– Hem şiirden hem de büyüden çok iyi anlayan birini bulacağız. Bulduğumuz bu adam Muhammed'in yanına gidecek. Onun sözlerine karşılık verecek. Muhammed'i etki altına alacak. Böylece herkes O'ndan daha iyi şeyler söyleyen birileri olabileceğini görmüş olacak.

Ebu Cehil, sözlerini henüz bitirmişti ki orada bulunanlardan biri ayağa fırladı:

– Bu işi ben yaparım, dedi. Çünkü hem şiirden hem de büyüden anlarım.

Ebu Cehil çok sevindi. Korkunç suratını sırıtarak daha da çirkinleştirdi ve:

– Oldu bu iş, dedi. Haydi göreyim seni Utbe! Sustur Muhammed'i! Ondan sonra dile benden ne dilersen…

Utbe vakit kaybetmeden yola çıktı. Doğruca Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. Selâm verip karşısına oturdu ve:

– Ey yeğenim, diyerek söze başladı. Amacın zengin olmaksa, hepimizden daha zengin olacağın kadar sana mal verelim. Yok eğer gayen liderlikse, senin iznini almadan, hiçbir iş yapmaz ve seni kendimize lider seçeriz. Ne istiyorsan söyle, hemen gerçekleştirelim. Seni en şereflimiz yapalım. İstediğin kadınla evlendirelim…

Utbe, cümleleri peşpeşe sıralıyordu. Peygamber Efendimiz ise onu, sözünü kesmeden dinliyordu. Nihayet Utbe'nin sustuğunu görünce:

– Söyleyeceklerin bitti mi, diye sordu.

Utbe başını salladı:

– Evet bitti.

Peygamber Efendimiz, Utbe'ye başka bir şey demedi. Hemen Fussilet sûresinden şu âyetleri okumaya başladı:

"Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla! Ha, Mim. Bu kitap merhamet eden ve merhametli olan Allah'ın katından indirilmiştir."

Utbe, gözlerini Efendimizin dudaklarından ayıramıyordu. Bu mübarek dudaklardan cennet çağlayanı cümleler dökülmekteydi o an. Yüce Rabbimizin, Sevgili Peygamberimiz aracılığıyla bütün insanlara gönderdiği âyetlerdi bunlar.

Efendimiz okudukça Utbe renkten renge giriyordu. Peygamber Efendimiz, Fussilet sûresinin on üçüncü âyetine gelmişti:

"Eger yüz çevirirlerse de ki: Ben sizi Âd ve Semûd kavimlerinin başına gelen yıldırıma benzer bir yıldırıma karşı uyardım!"

Bu âyette haber verilen azaptan tüyleri diken diken olan Utbe dayanamadı. Fırlayıp elini Sevgili Peygamberimizin dudaklarına götürdü. Yalvaran bir sesle:

– Aramızdaki akrabalık bağı hatırına ne olur artık sus, dedi.

Peygamber Efendimiz âyetleri okumayı bıraktı. Utbe iki büklüm bir şekilde kalktı. Kafası allak bullak olmuştu. Yüreğinde fırtınalar kopuyordu. Bunlar ne muhteşem sözlerdi böyle!

Evine doğru giderken gönlü yumuşamaya başlamıştı. Dinlediği âyetler onu İslâma doğru meyillendirmişti. Fakat iyice düşünmek için evine kapandı. Birkaç gün boyunca düşündü, düşündü.

Ebu Cehil onun bu hâlinden endişelenmişti. Yanındakilere:

– Olacak şey değil, dedi. Söz ustası Utbe de Muhammed'in dinine girmek üzere. Buna engel olmalıyız.

Hemen harekete geçti. Doğruca Utbe'nin evine vardı. Israrla kapıyı çaldı. Sonunda içeriye girmeyi başardı. Utbe'nin o düşünceli hâlini görünce tahmininde yanılmadığını anlamıştı. Fakat onu etkilemenin bir yolunu biliyordu. Alay edercesine bir tavır takındı ve:

– Herkes seni konuşuyor Utbe, dedi. Muhammed mal ve servet vadederek seni etkilemeyi başarmış, öyle mi? Yani Müslüman mı oldun?

Ebu Cehil bu şekilde konuşarak Utbe'yi etkilemeyi düşünmüştü. Başardı da… Bu sözler Utbe'ye dokunmuştu. Kızgın bir eda ile:

– Biliyorsunuz ki aranızda en zengin olan benim, dedi. Kimsenin vereceği bir kuruşa da bir lokmaya da muhtaç değilim.

Utbe bir an duraksadı. Peygamber Efendimizin okuduğu âyetleri yeniden hatırlamıştı. Titreyen bir sesle sözlerine devam etti:

– Muhammed'in bana okuduğu sözler beni çok etkiledi. Onlar şiir de değildi, sihir de. Her cümle öylesine harikaydı ki bunların benzerini daha önce ne gördüm ne de duydum. Muhammed'e susması için yalvardım. Çünkü bahsettiği azabın beni oracıkta yakalayacağını zannettim. Muhammed'in her söylediğinin gerçekleştiğini hepiniz biliyorsunuz. İşte ben de bizim üzerimize azabın geleceğinden korktuğum için ağzını kapatmaya çalıştım.

Utbe bir iki soluklandı ve sözünü tamamladı:

– Onu rahat bırakın. Başımıza bir azap gelmesinden korkuyorum.

Ebu Cehil bu sözlere kulak asmadı. Kapıyı hışımla çarpıp çıkarken:

– O seni de büyülemiş, diye haykırdı.

Utbe acı acı gülümsedi onun ardından ve dudaklarından şu cümle döküldü:

– Ben kendi düşüncelerimi söyledim, yine de siz bilirsiniz...

Ebu Cehil, Peygamber Efendimize gönderilen en büyük mucizeyi, yani Kur'ân'ı bir türlü kabullenemiyordu. İnadı, gönlünü karartmıştı çünkü. Bu

mucizeyi anlayamazdı zaten. Zaten bu anlayışsızlığından dolayı kendisine Ebu Cehil lâkabı yakıştırılmamış mıydı. Kıyamete kadar da Ebu Cehil olarak kalacaktı adı. Çünkü o cahillerin ve cahilliğin babasıydı.

* * *

KURTLARIN HAKKI

Peygamber Efendimiz, Baki Mezarlığı'na gidiyordu. Yanında sahabiler de vardı. Hep birlikte bir cenazeyi mezarlığa doğru götürüyorlardı.

Yolda tuhaf bir durumla karşılaştılar. Koca bir kurt çıkmıştı önlerine. Vahşî olduğu her hâlinden belliydi. Ama hiç de saldıracakmış gibi durmuyordu. Bakışlarında bir farklılık vardı. Ön ayaklarını öne doğru uzatmış, yolun ortasına yatmıştı.

Sahabiler ne yapılması gerektiğini düşünürken Efendimiz onlara döndü ve:

– Bu hayvan, canavarların gönderdiği bir elçidir, dedi. Sizden kendisi için bir pay istiyor. Ona payını verin. Eğer ona pay verirseniz başka hayvanınıza saldırmaz. Eğer vermeye yanaşmazsanız, dikkatli olun; aldığı şey onun rızkıdır.

Sahabiler bir kurda bir de Efendimize baktılar. Kısa bir tereddütten sonra sordular:

– Ya Resûlûllah! Sizin fikriniz nedir?

– Her sene bir sürüden bir koyun…

Sahabi Efendilerimiz o senelerde yokluk içindeydiler. Kendileri zor geçinirken bir de bu kurda yiyecek vermek biraz zor olacaktı. Bu düşünceden dolayı:

– Ya Resûlûllah! Bu çok olur, dediler. Gönüllerimiz ona bir şey ayırmaya pek razı olmuyor.

Peygamber Efendimiz bu söz üzerine kurda döndü ve rızkını kendi kapıp götürmesini işaret etti. Kurt bu işaret üzerine hemen kalktı. Uluya uluya Medine'yi terk etti.

* * *

AĞLAYAN KÜTÜK

Medine'ye hicretten sonraydı. Müminler, topluca ibadet etmek için bir mabed yaptılar. Buna da Mescid-i Nebevî (Peygamber Mescidi) dediler.

Mescid-i Nebevî'nin içinde minber vazifesi gören bir hurma kütüğü vardı. Efendimiz ona dayanarak ashabına konuşma yapıyordu. Bu uzun süre böyle devam etti.

Bir gün Peygamberimizin arkadaşlarından biri gelerek:

– Ya Resûlûllah! Cuma günleri halkın seni görebileceği ve hutbelerini işitebileceği bir şey yapsak olmaz mı, diye sordu.

Bu teklif Sevgili Peygamberimizin çok hoşuna gitti.

– Olur, diye cevap verdi.

Aradan çok zaman geçmedi. Bir marangoz minber yaparak mescide getirdi. Minber, ağaçtan yapılmıştı ve üç basamaklıydı. Üçüncü basamağı oturma yeriydi. Efendimiz (sallalahu aleyhi ve sellem) yapılan minberi çok beğendi.

Cuma namazı için bütün Müslümanlar Mescid-i Nebevî'de toplandılar. Kuru hurma kütüğü bir kenara çekildi. Yeni yapılan minber, kuru hurma kütüğünün yerine kondu. Artık mescidin yepyeni bir minberi olmuştu. Sevgili Peygamberimiz onun üzerinde hutbe irad edecek, ilâhî emir ve yasakları Müslümanlara hatırlatacaktı.

İki Cihan Güneşi Peygamberimiz minbere çıktı. Konuşmasına başladı. Ashab pürdikkat gözlerini ona dikmiş, dinliyordu.

Peygamberimiz, konuşmasını sürdürdüğü sırada bir ses duyuldu.

Ses, bir inleme ya da bir ağlama sesine benziyordu. Sanki yavrusundan ayrılan bir devenin inleme sesi gibiydi. Ses gittikçe artıyordu. Mescidin içi bu sesle yankılanıyordu.

Sahabiler, bu sesin nereden geldiğini anlayamadılar. Heyecanla birbirlerine, sonra da dışarıya baktılar. Bir türlü sesin kaynağını bulamadılar. Herkesin kafasında aynı soru belirdi, "Acaba bu ses nereden geliyordu?"

Sevgili Peygamberimiz hutbeyi yarıda kesti. Mescidde inleme sesi artarak devam ediyordu. Allah Resûlü minberden indi. Kuru hurma kütüğünün yanına doğru yöneldi. O'nu gören Ashab o tarafa dikkat kesildi. Sesin kuru hurma kütüğünün olduğu taraftan geldiğini anladılar. Ama nasıl olur? Kuru bir kütükten nasıl ses gelirdi?

Müslümanlar ayağa kalktılar. İnanılır gibi değildi. Fakat ses gerçekten kuru hurma kütüğünden geliyordu. Böyle bir manzara insanın kanını dondurmaya yeterdi. Şimdi herkes gözlerini o tarafa dikmiş ve kafalarda şu soru yer etmişti: "Hurma kütüğü niçin böyle ses çıkarıyordu?"

Sahabilerin heyecandan kalpleri güm güm atıyordu. Gözleri ise kütüğe kilitlenmiş gibi bakıyordu. Ağlama ve inleme sesi mescitte yankılanmaya devam ediyordu. Ağlayan hurma kütüğü sahabileri de ağlatmıştı. Bir anda mescidin içindeki sesi sahabilerin hıçkırıkları bastırdı.

Sevgili Peygamberimiz, elini kütüğün üzerine koyunca ağlaması azaldı. Kuru hurma kütüğünü kucakladığında ise bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra sustu. Ashab ise hâlâ ağlıyordu…

Şefkat Peygamberi (sallalahu aleyhi vesellem), kuru hurma kütüğüyle bir şeyler konuştu. Ona niçin ağladığını sordu, o da derdini dile getirdi. Peygamberimiz merak içindeki sahabilerine kuru hurma kütüğünün ağlama sebebini şöyle anlattı:

– Bu hurma kütüğünün yanında Allah'ın adı anılıyordu, şimdi ise zikirden ayrı kaldı, dayanamadı ve ağlamaya başladı. Ben onu kucaklayıp teselli etmeseydim, benden ayrılışından dolayı kıyamete kadar ağlaması devam edecekti.

Bu açıklamadan sonra Peygamberimiz tekrar kuru hurma kütüğüyle konuşmaya başladı. Ashab-ı Kiram âdeta gözlerini kırpmadan dinliyordu. Sevgili Peygamberimiz hurma kütüğüne:

– İstersen seni bulunduğun bahçeye dikeyim. Tekrar dal budak sal ve eski hâline gel. Yeniden yaprakların ve meyvelerin olsun. Ya da seni cennete dikeyim, orada meyvelerinden Allah dostları yesin, dedi.

Kuru hurma kütüğü:

– Beni cennete dik, meyvelerimden Cenab-ı Hakk'ın sevgili kulları yesin. Çünkü orası öyle bir yer ki orada çürümek yok, ebedî kalmak vardır.

Sevgili Peygamberimiz:

– İstediğin gibi olsun, dedi ve devam etti:

– Kuru hurma kütüğü sonsuz hayatı, geçici dünya hayatına tercih etti.

Daha sonra minberin altına bir çukur kazıldı. Ağlayan hurma kütüğü oraya gömüldü.

* * *

SÖZLÜK

avare avare: İşsiz güçsüz, başıboş.

azap: Büyük sıkıntı, günah işlemiş olanlara ahirette verilecek ceza.

ciğerpare: Çok sevilen kimse.

çorak: Bitkisi iyi olmayan, verimli olmayan toprak.

derman: Güç, takat, mecal; ilâç, çıkar yol, çare.

el yordamı: Elin duyumu ve yardımı ile varlıkları algılama.

iltifat: İlgi gösterme.

kavim: Aralarında töre, dil ve kültür ortaklığı bulunan, boy ve soy bakımından da birbirine bağlı insan topluluğu.

kudret: Güç.

lütuf: Önem verilen, sayılan birinden gelen iyilik.

meyil: Eğim, eğilim, ilgi.

mucize: Allah'ın izni ve emri ile yalnız peygamberlerin gösterdiği; özellikle peygamberlere karşı çıkanları ikna etmek, iman etmeyenlerin iman etmelerini sağlamak, inananların imanını güçlendirmek amacı taşıyan olağanüstü işler, hareketler, hâller.

peştamal: İş yaparken bele bağlanan uzun, geniş dokuma.

rızık: Yiyecek, içecek şey; azık.

sırım: Bazı işlerde sicim yerine kullanılmak için, sicim kalınlığında, ince ve uzun, esnek deri parçası.

sima: Yüz.

sinsice: Gizlice, belli etmeden, el altından yapılan.

taahhüt: Bir şey yapmayı üstüne alma, üstlenme.

tandır: Yere çukur kazılarak yapılan bir tür fırın.

vaad: Bir işi yerine getirmek için verilen söz.